

C. K. Državno Odvjetništvo u Šibeniku
I. R. Procura di Stato in Sebenico

Stiglo dne... 25/5.07 sat 5⁴⁰ pod.

Prvobitno... md

GLAS ŠIBENSKOG KREMENJAKA

GRADSKA BIBLIOTEKA
"JURAJ DOLGORIČ"
ŠIBENIK
NAUČNI ODSJEK

Glasi Šibenskog Kremenjaka izlazi svake Subote
Pretplatna cijena na godinu 3 Krune. - - - - -
Na po godinu Kr. 1:50 p. - - - - -
== Pojedini broj 4 pare (2 novč.) ==
Za uvrstbu oglasa prima tiskarnica po pogodbi
Pretplate i pisma šalju se uredništvu. Rukopisi
se ne vraćaju a neplaćeni se listovi ne primaju.

== Politički list za interese grada Šibenika i okolnih sela. ==

Br. 12.

Šibenik, 25. svibnja 1907.

God. I.

ODVAŽNO NAPRIJED, UPRIMO OD SRCA.

Time što je naša stranka odlučila odstupiti sa izbornog poprišta i što se naš kandidat D.r Vice Iljadica povukao od kandidature, time, velimo, nije dan znak za podpunu uzmag, nije dan znak da se od danas ima stati prekrštenih ruku. Ovaj naš tobožnji uzmag, nije uzmag iz boja i s bojnog polja, neg je to strateški korak da se izmori protivnika, da mu se iscrpe sile, a da mi saberemo opet sve snage i novim jurišem, novim udarcem uzdrumamo zidovima protivničke utvrde.

Ovako snažna vojska, kao što je naša Kremenjačka, ovako zanešena i oduševljena, ovako tvrda i nepodmitljiva, ovako neumorna i željna borbe, nemože ni da pomisli na podpunu uzmag s bojnog polja. Ona ogromna većina kremenjačka u Šibeniku i u Skradinu budi u srcu svakog našeg pristaše najljepše nade, a ulijeva u srca protivnika strah i mraz. Oni trnu, oni zebu pred našim novim, trećim jurišom. Prvi juriš bio je jak, ovaj drugi bio je jači, a treći što dodje zasadiće barjak podpune pobjede nad Šibenikom, Skradinom i svom našom okolicom. Do tri puta Bog pomaže.

Naša je zadaća sad poslije ovih izbora držati narod budan, držati vojsku na okupu, uvijek u pripremi na boj, držati ju oduševljenu, pratiti korake protivničke, nedopustiti protivniku da silom ili lijepom riječju zasadi medju čelik-Kremenjake klicu razdora il nesporazumljenja, ili da baci u naša srca sumnju malaksanja, slabooće, sumnju nepouzdanja u svoje vodje. Moguće da protivnik pokuša sva srestva, sve načine da razbije našu snagu, da razbije tvrde redove Kremenjaka, da rasprši našu golemu vojsku. Svačiji njegov korak treba predusresti i osujetiti, a kad počme da liže lijepom riječju i slatkim besjedom, onda stojmo oprezno, da tu nije pripio vuk u janjećoj koži.

Mi vidimo svi, svima nam je kao sunce jasno pred očima, kako protivnik dršće pred našim tvrdim redovima, kako mu imponuje i iznenadjuje ga nepodmitljivost naših Kremenjaka, kako ga ubija čisti zanos naše vojske, kako naša junačka sela nedaju protivniku ni da udje u nje, kako naši vrli seljani kao pravi Kremenjaci, kao poštteni sinovi svojih poštenih hrvatskih otaca nepopuštaju ni za dlaku, i za blago svega svijeta nedaju jednog pedlja svoje zemlje, a kamo li će da dadu svoj poštteni glas za Judin patakun, da prodadu svoj obraz, svoje ime, svoju čast. To vidimo mi, pak se dičimo ovakom vojskom uzor-Kremenjaka; to vidi i protivnik, pak strepi i dršće i vidi svoju brzu propast, br-

zu smrt, jer je u njega vojska većim dijelom nepouzdana, kupljena, koja je spremna danas za Judin novac služiti Bogu, sutra vragu. — Plaćenik nije nikad dobar vojnik; pravi vojnik može biti onaj, koji je od ljubavi i zanosa, od osvjedočenja i oduševljenja.

Dok smo mi ovaki, dok je ovakova vojska Kremenjačka, onda smo mi sigurni svoje budućnosti, i mi već vidimo kako se na našem nebu s istoka ponavlja svjetlost, kako nestaje na istoku mraka, kako već rudi rumena zora, pak nam se evo pogledom na istok diže srce, diže duša, nadim'ju se grudi i iz grudiju otimlju nam se u zanosu riječi pjesnikove:

Zora puca biće dana!

Jest, braćo Kremenjaci, zora nam puca, danak nam sviće, a dok nam sunce povrh gora negrane, braćo Kremenjaci, **odvažno naprijed, uprimo od srca!**

Jedan Kremenjak.

NARODNI MORAL.

Svaki predmet ima svoju svijetlu i tamnu stranu. Na isti način i svaka borba, bila ona političkog, gospodarskog ili društvenog karaktera ima ili bolje ostavlja za sobom dvije strane: dobru i zlu. Svaka borba, koja se razvija ili je još štono riječ u punom jeku ne pokazuje očma tada te dvije svoje strane niti isti njeni sudionici ne mogu to da opaze. Samo mirni posmatrač svega toga može lasno da konstatuje na kojoj je strani dobro, a na kojoj zlo, kao dvije uvjetne strane, ili da se zgodnije izrazimo posljedice svake borbe. O dobru, koje je tekom borbe izbilo na površinu ne treba ni govoriti, jer se ono samo po sebi preporuča, ali za to sve ono zlo, koje se u toj borbi pokazalo, treba prosijati kroz najgušće sito, podvrći nemilosrdno najoštrijoj kritici i udarati po njemu. Borba a osobito politička i izborna ne može se ni pomisliti bez naroda; on skupa sa svojim vodjama sačinjava sve uvjete borbe, određuje njenom žestinom i veličinom, podaje joj karakter i smjer. Ako spomenemo samo to da je borba neka vrst razdora medju narodom, koji se jednako ne zagrijava za isti ideal i ciljeve, onda je vodjama pojedine frakcije ili stranke sveta dužnost, da onaj dio naroda, koji oni u borbu vode i u tom mu prednjače, bude svjestan te borbe. Vodje pojedine stranke moraju jedino oduševiti svoje sljedbenike i uliti im u dušu veličanstvo i svetost ideala koji im pred očima lebdi tako, da ih u borbu za taj ideal bude vodilo istinsko oduševljenje i ljubav.

Kad su vodje oduševile svoj narod, te se ovaj iz čistog zanosa baca u borbu, a da odatle ne crpi privatno nikakove koristi već jedino teži za ostvarenjem ideala radi kojih u borbu srće, onda mogu mirne duše kazati, da su oni izvršili svoju misiju u narodu. Narod svjestan borbe u koju srće svjestan ideala za koji se bori pun zanosa i oduševljenja, takov narod je kadar da u pomanjkanju svojih vodja sam istupa na mezevo i da se junački bori, dižući visoko barjak jedinstva i slobode. Na takav način borba postaje plemenita a narod prožet takovim duhom ne će dalje mrcvariti pobijedjenog protivnika, a ovaj će opet svome pobjeditelju stisnuti ruku i pokloniti se njegovoj uvidjavnosti, znanju i svijesti.

Poznato je da je u borbama a osobito političkim i izbornim narodni moral u velikoj pogibelji, pače uzan mu je put kano brid oštraca i lako da na neki način obamre i klone. Znajući kakove su danas borbe, zašto ih ljudi i koji ih ljudi vode, pa kako se vode, nije moguće da ne bude po vanjskim uticajima narodni moral taknut i da se u njemu ne porodi crv, koji će ga podpuno raztočiti. A kad je narod izgubio pojam o moralu, onda je on podpuno osakaćen, izgleda kao hromi s jednom štakom, dok bez druge ni maknuti

Takav narod nije više sposoban da zalazi u borbu, a i kad bi zalazio, ne bi ga vodila svetost cilja i ideala već puki interes, pred kojim rodoljublje podpuno izčezava. — Treba dakle čuvati narodni moral.

Ovo par razmatranja pišemo pod uplivom izbora koji su podrmali cijelom našom zemljom pa i Šibenikom, a jer smo više nego osvjedočeni da je u ovoj borbi izbilo na površinu kako je narodni moral sa strane nekih vodja grdno osakaćen i da to može za sobom povući vrlo štetne posljedice, progovoriti ćemo i o tome e da dovedemo sve u sklad sa iznesenim našim nazorima.

Ljudi sa općine digoše se proti nama i zametnuše na nas takovu hajku, kakove Šibenik ne pamti, s prostog uzroka jer u osobi D.ra Vice Iljadice istakosmo našeg kandidata. Općinari, videći se u očitj neprilici i brizi izadjoše u borbu s imenom D.ra Ante Dulibića postavivši ga kao protukandidata. Ove dvije kandidature a u zadnje doba i ona treća gosp. M. Stojića bile su i uzrokom svoj onoj nečuvenoj i žestokoj borbi, koja je na našu veliku radost prošla sasama mirno. U borbi, koju smo vodili preko našeg lista, mi smo uvijek polazili sa stanovišta, da D.r Ante Dulibić nije ništa po narod dobra i korisna učinio. Ili nije mogao ili nije znao, ali svakako postoji fakat da se on štono riječ energično za narod zauzimao nije. To uvidjaju i gospoda oko „Hr. Rieči“, pače možemo mirne duše konstatovati da se oni absolutno nisu borili radi njega, već radi samih sebe, a u toj borbi ime i osoba D.ra Dulibića bio je njihov najbolji štit i najbolja moguća obrana. Što nam je na srcu to nam je i na jeziku, a jer ova naša iskrenost podpuno odgovara realnosti, mislimo da nam ljudi iz protivnog tabora ne će zamjeriti.

Nego, ljudima sa općine kandidatura D.ra Vice Iljadice bila je nepoćudna i nije nikako odgovarala tajnom njihovom planu, koji bi podpuno bio pomršen kad iz borbe ne bi iztegli deblji kraj, pa ma na koji mu drago način. Prva i najglavnija im stvar bijaše da nas Kremenjake-Hrvate u svom listu ocrne do zla Boga a našeg kandidata takodjer prikažu i puku i gragjanstvu u najernijoj slici. Videći da im to sredstvo agitacije nije uspješno i da se ne prima, stadoše širiti u narodu crne klevete, koje dakako narod tako lako ne zaboravlja a istodobno uči se kako i na koji način ima da omrazi, ocrni i utuče svog protivnika pa bilo u kakovoj borbi. Jesu li time oni doprinesli i najmanji kamenčić narodnom uzgoju i svijesti, vrlo sumnjamo, a doći će vrijeme kad će i oni sami napustiti kormilo i uviditi svoje zablude i svoje pogreške.

Znajući oni da sve klevete i opadanja, ocrnjivanja i laži ne će tako lako odvratiti narod od čovjeka, u koga je zaljubljen i za kojim hrli u borbu iz najčišćeg zanosa i oduševljenja, okrenuše na drugi put i poslužiše se metodom, koja ide jedino za tim da užasno podrma narodnim moralom, da u narodnoj duši ubije svojim otrovom kroz kratko vrijeme i zadnju klicu poštenja.

Zadnji ili bolje ovi izbori pokazali su najbolje tko je začetnik onog ubitačnog crva, koji podkopava narodni moral, da ga jednom izgrize do srca i na lagani popuh nesretne korupcije da se sruši i pogine krivnjom onih ljudi, koji na ruševinama narodnog morala podižu sami sebe i osiguravaju svoj obstanak. — Novac, to najopasnije i najzaraznije srestvo — igrao je u ovim izborima najveću ulogu i slobodno možemo kazati da zastupnika Dulibića šalje u Beč ne narod i narodna slobodna volja, već **novac**. Tome on nije kriv, već oni ljudi kojima je on neophodno potrebit, da ga postave preda se, da ih očuva koliko može.

Siromaštvo našeg puka ljudima s naše općine dobro je došlo i oni su to njegovo siromaštvo izrabili. — Ako je tako kao što jest, je li onda onaj dio naroda, koji je s njima bio, bio svjestan borbe? Je li taj dio naroda shvatio zamašaj te borbe i je li napokon što dobra naučio, te se time za u buduće okoristio? Nije i sto puta nije. Ljudi koji su se borili ne radi D.ra Ante Dulibića, već radi samih sebe, stavili su u najveću opasnost i pogibelj narodni moral, iz temelja su njime podrmali i jedino sva ona **nedopuštena** sredstva kao novac, zastrašivanje i obećanja biti će grdanim i teškim uzrocima da narodni moral podpunoma propadne i padne duboko duboko.

Tragovi njihove demoralizacije već se opažaju i moraju brzo da uslijede pogubne posljedice, jer je narodna duša podpuno otrovana a narodni moral vrlo razkliman. Oni su tome krivi i mi ih činimo za to odgovornim. Takovim demoralizacionim sredstvima neće nikako steći povjerenje naroda, naprotiv guraće ga malo po malo u propast. Narod treba uzgajati i privikavati

ga na plemenite borbe, uliti mu u dušu smisao poštenja i time objačati njegov moral.

Novac i mito to su najrazvratnija sredstva, koja od naroda čini falangu prostih špekulanata i koji će krenuti u borbu jedino uz punu kesu i uz puni trbuh.

Pregovorismo i nek bude bez zamjerke!

Biskup u izbornoj agitaciji.

Pišu nam iz Primoštena 19/5 07. Danas naš župnik Don Jere Anić stao s oltara pripovijedati da će D.r Ijadica u Beču preokrenuti katoličku vjeru, da nepoznaje Boga ni vjere, da je D.r Dulibić pravi katolik i da za to glasuju za Dulibića. To da pripovjeda, jer da mu je biskup pismeno naredio. Na ove bezbožne riječi stao je narod u crkvi mrmljati i uznemirivati i bježati iz crkve. Čujemo da je ova stvar javljena sudu zbog javne sablazni izazvane u crkvi sa strane samog župnika.

Primjećujemo, da ovo nije osamljen slučaj, gdje se sa sv. oltara nedostojno agituje proti D.ru Ijadici. To se, kažu nam, činilo i u Zatonu prije, to i u nekoj crkvi u Šibeniku i u Grebašćici i d. — Ali, ako je istina, da je naš Presvijetli bispuk dotle došao i dotle se zaboravio da naredjuje ovake lijepe i pristojne predike u crkvi sa sv. oltara, onda mu čestitamo na putu, kojim je udario. Teško nam je to sve vjerovati, al ga uvjeravamo, da time crkva neće dobiti neg izgubiti. Oltar će postajati sve to manje svetinjom, baš krivnjom popova, fratara i biskupa.

Don Vice Pulišić nebi imao to dozvoliti. Ur.

Uvijek oltar!

Kad je poklad Turci vele, da kauri polude, a Bog zna što bi ti Turci rekli da vide naše izbore i na izborima neke naše pope i fratre. Velimo neke t. j. one, koji razvijaju najveću agitačju, a kao sredstvo služe im crkva i oltari i svibanjske pobožnosti. Za primjer donosimo slijedeće: U jednoj crkvi u gradu obavlja se svibanjska molitva, jedna od najljepših molitava, koja puni pravu kršćansku dušu najvećom nježnošću i pobožnošću, i koje se mi još kao djeca sjećamo, jer nam je ostavila u duši najljepše i najsladje uspomene. Ali fratru M. kao da nije ni najmanje sta'o što svojim, svetog mjesta i crkve nedostojnim riječima i bljutavnim aludiranjem na izbore kvari sav onaj čar, ono veličanstvo svibanjske pobožnosti. Primili smo već više tužaba i mučali smo, ali dalje nemožemo trpiti.

Pitamo skladnog fratra, jeli lijepo i dostojno crkve preko sv. Ružarija upotrebljavati sa sv. oltara riječi: „djubar“, „blato“ i koješta što za sada izostavljamo? Neke gospodjice i gospodje to je tako smutilo, da u crkvu više ne zalaze, već same kući izvršuju svibanjsku pobožnost.

Kazali smo i kažemo da oltar nije mjesto nikakove izborne agitacije, niti se time išta postizava; naprotiv narod se od crkve odvraća. A to nije zvanje jednog svećenika ni pravog božjeg ugodnika.

Preksinoćnje „spontane ovacije“.

„Njegovo veličanstvo NOVAC.“ Ovako glasi titul jednog franceskog romana, a ovakav je karakter izbora u šibenskom srezu. Govoriti o kakovu pravu glasa, o slobodnoj narodnoj volji, o narodnom povjerenju bilo bi utaman tupiti pero. Gospodin NOVAC vršio je svoju, glumio je kao najbolji glumac. Njegovom zaslugom okupili su općinari oko sebe silu agitatora; njegovom zaslugom pao je u izbornu žaru velik broj glasova; njegovom zaslugom dr. Dulibić putuje u Beč.

Preksinoć je gospodin NOVAC izmamio glazbu, do 200 maloljetne dječurlije, nekoliko težaka i do 300 ženskih. Nego krivnjom gospodina NOVCA maglilo se (moguće od alkohola) toj povorci, pa užegoše bengale ponajviše rumene, jer podsjeća na vino. Povorka je obišla cio grad, javljajući i malom i velikom što sve može da učini gospodin NOVAC.

Kažu da je Krstelj bio ljut, što se izdao toliki novac i u rakete, jer da se i onako mnogo potrošilo.

U znak veselja grad se „okitio“ zastavama. Bili smo ustrpljivi pa smo prebrojili sve: ukupno sedam i dva balona.

Na pozorima „Sokola“ moglo se čitati kojekakvih trasparenata, učinjenih i opet zaslugom gospodina NOVCA. Tražili smo jednoga, ali ga ne mogosmo naći, a imao bi glasiti: „Živilo njegovo veličanstvo novac!“

Poslije nego se „mješovita povorka“ navikala, krenuše kud koji da zaslugom gospodina novca postave u ravnovjesje želudac, koje bijaše izgubio usljed vikanja i deranja.

*

„Taktika“. Kad je preksinoć zaslugom gospodina novca bio proglašen zastupnikom dr. Dulibić „neovisno“ i „nezavarano“ gradjanstvo bijaše priredilo „spontane“ ovacije i u povurci obaju spolova obišlo grad. Neko se bijaše pobrinuo da izidje vani vojska i napravi logor pred kazalištem. Kad smo opazili svu onu oružanu silu, da zapriječi „navalu“ Kremenjaka, o kojoj se nekome snilo, mi smo se nasmijali i dalje po Poljani šetali. Ali nečija taktika ne bijaše podpuna i mogla je da izazove nered i škandal. Bilo je naumjesno i netaktično dopustiti vinom razdraženoj masi prolaziti kroz Varoš, e da time izazivlje. Nama je ipak milo da su nas naši poslušali, pače uvijek smo nastojali da ohladimo raspljene strasti i uklonimo nered. Nek bude taktike za svakoga i u svemu!

*

Zaslugom gospodina novca izvojštio je dr. Dulibić „pobjedu“. Dobio je ukupno na svim biralistima 3825 glasova. Četvrtak u gradu nikoga, pa ipak palo 1073 glasa. U Tijesnome pod c. k. izbornim komesarom Sinčićem palo 1005 glasova. Čovjek i nebotice valja da pomisli da su se povratila ona stara vremena, kad su se zbivala čudesa. Čudo da nemamo miševa sa sabljicama i onda bi bajoslovna stara vremena bila danas u punom

jeku. Kad pomislimo na koji su se način vodili izbori na nekim biralištima, onda broj glasova, koji je za d.ra Dulibića pao, služi mu na sramotu, a da je i toliko palo ima jedino da zahvali *gospodinu novcu*, za kojim Krstelja muče tantalske muke.

RAZNE VIJESTI.

Perković Paško Ivin s Pakline tuži nam se, da mu Mandalinjani priete i nedaju mirno prolaziti putem u grad ni natrag kući. To mu učiniše već više puta a tako i zadnju srijedu navališe na njega i na ženu mu psovka, grdnjama, prijeteci mu životu. To je sve za to, što je po svojoj volji glasovao za D.ra Iljadicu. — Tužio nam se je da su mu pucali u brod iz revolvera, probušili mu jedro i da su mu ukrali motiku, a da ga je strah proći putem da ga neubiju, pak da je za to prijavio stvar vlasti.

Vlast bi imala izražiti i kazniti krivce, i dozvati one u Mandalini k pameti, jer oni isto tako nedaju mira i priete i mirnim Zablaćanima.

Gosp. učitelj u Mandalini mogao bi mnogo moralno uplivati na mladost i pokazati u čemu stoji pravi odgoj naroda. To je sveta misija čovjeka izobražena, pak mu to kao takovu stavljamo na srce. Nastojmo odgojiti narod, da postane elementom kulturnim i civilizovanim a ne barbarskim.

C. K. izborni komesar u Tijesnome, u osobi šk. nadzornika Sinčića bio je — kako nam pripovjediše — sasma gluh i slijep. Nije — kažu — mogao čuti kako tri narodna „prijatelja“ don N. Plančić, don N. Vučić i don M. Čorić (sve sami popi!) pitaju birače za koga glasuju i time tajno glasovanje pretvaraju u javno, premda se to događalo u neposrednoj blizini izborne žare. Nije — opet kažu — mogao vidjeti kako ta tri spomenuta furtimaša otimlju biračima glasovnice i silom im tiskaju druge s imenom Ante Dulibića, premda se i to događalo u neposrednoj blizini „stroge“ izborne komisije. Pa dobro. Ako je nadzornik Sinčić u istinu funkcionirao kao c. k. komesar, zašto se onda nije strogo držao izbornih paragrafa, kao što se znade držati školskih, pa onda po zakonu postupati proti popima furtimašima, koji onako slobodno i smiono otimlju narodu njegovu slobodnu volju i krše zakon.

Izborni zakoni mora da se jednako pravo vrše, kao i školski, a i pravo je, da je Dulibić obećao don Niki Plančiću kanonikat, jer je pobožniji od samog biskupa.

C. K. školski nadzornik Slavomir Sinčić progona učitelja iz Zablaća za to, jer da je tobože radio i agitirao za Kremenjake. Prije svega u Zablaće nije nikome trebalo ni ići, jer su Zablaćani čvrsti i nepomični Kremenjaci, pa ih ne bi ničije hiljade makle od nas i podkupile. Od koga je potekla tužba nije teško odgonetati

i ne može da služi nego samo na sramotu. Sinčić je dakako tužbu *objeručke* primio i stao progoniti spomenutog učitelja, pozivajući ga k sebi, uzimajući ga „formalno“ u zapisnik itd. a sve po sinčićevsku. Nego gosp. Sinčić misli (sic!) da školski zakoni i propisi mogu vrijediti i valjani biti samo za *jednog* učitelja, a ne za sve. Zašto nadzornik Sinčić ne poziva na red jednog učitelja iz Zatona, Dubravice i Skradina? Zašto ne poziva na red i ne opomene jednog učitelja iz Mandaline, koji mu pod nosom i rukama i nogama agitira? Ili misli nadzornik Sinčić da ćemo mi mukom mimoizlaziti njegove famozne iznimke, koje on čini možda za to, jer živimo u zemlji iznimaka? Jok! Ako je on naučan dragovoljno snositi tuđi pritisak, ne će lje činiti ga na drugima, a još manje na učitelje, koji su i onako presiti svega, premda vrše najuzvišenije zvanje. Neka ne misli nadzornik Sinčić da on time valjano vrši svoju misiju u učiteljstvu te da se slaže s učiteljskom idejom i zvanjem njegova uloga, koju je u Tijesnome igrao kao c. k. izborni komesar. Poznata nam je pristranost nadzor. Sinčića i za to se digosmo da ga malo po prstima udarimo. Mi ćemo uvijek uzeti u obranu učiteljstvo, svakog učitelja, pa bio on i naš politički protivnik, kad doznamo da nadzornik Sinčić čini na nj pritisak svojom poznatom metodom. Ovoliko za danas.

Čujemo, da su neki Lambaša i Fakčević neki dan na Danilu iščekali izazivno Šimca Baranovića Tremfina na putu nekom prijetnjom, pa opet dva brata Panjkote, poznata kao najmirnije ljude u gradu, te ih na putu ustavili i psovali, beštimajući i prijeteći, Upozoravamo c. k. oružništvo na ove stvari i da prati budnim okom korake nekih ljudi.

Nebi bilo z gorega, da c. k. oružništvo, bez obzira na redarstvo, prati korake sina jednog općinskog prisjednika. —

Šala i satira.

Kažu nam da je na dan izbora došlo od šale na zbilju između šjor Perca K. i gospodina šegretarija Rudolfina Osvitovića. Zavadili se oko žigarice, prevalili zdilu, a zdila u komade. Propala žigarica!

Natjecaj: Ko pogodi, koje će stranke pri budućim izborima biti Markić Smiljanić, dobiće na dar Šaščevo imanje, koje se sastoji od jedne kuće, od zemalja, volova, teladi, janjaca, jaraca, krmadi i svakih drugih beštija.

Barometar pada; sprema se bura i oluja; jedna šarena tica bez krila boji se jednog „izleta“ niza skale pred poštu; Rikac se drži tvrdo zubim i noktima; žljaf puca.

Jzjavu Fratra Bilonića uz najbolju volju ne mogosmo štampati. U dojučem broju. Zdravo Antiša!